

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/25/2024
Identifikačné číslo spisu:	6120253845
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6120253845.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu 1/ Y. E., nar. XX.XX.XXXX, L. XX, U. a žalobcu 2/ MIRELAX, s. r. o., Šelpice 80, 919 09 Šelpice, IČO: 50 188 992, obaja právne zastúpení Mgr. Ing. Jurajom Trokanom, advokátom, Vájanského 10, Trnava, proti žalovanému GAWEX s. r. o., Skladová 2, Trnava, IČO: 44 374 763, zastúpenému Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s. r. o., Kpt. Jaroša 29, Trenčín, IČO: 47 256 907, o zrušení rozhodcovského rozsudku, konajúc o dovolaní žalobcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41CoR/2/2021-187 zo dňa 22.09.2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu 1/ o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi 1/ plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 63Cr/1/2020-116 zo dňa 05.11.2020 žalobu žalobcov 1/ a 2/ zamietol. Druhým výrokom zamietol návrh žalobcov 1/ a 2/ na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku. Tretím výrokom žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcom 1/ a 2/ v plnom rozsahu.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobcovia 1/ a 2/ sa domáhali voči žalovanému, aby súd zrušil rozhodcovský rozsudok vydaný pod č. R 64/2019 v Martine, dňa 13.01.2020, rozhodcom JUDr. Y. U., LL.M. (ďalej tiež „rozhodca“), ktorým boli žalobcovia 1/ a 2/ (tam žalovaní) zaviazaní zaplatiť žalovanému (tam žalobcovi) sumu 26.352,50 eura s príslušenstvom. Žalobcovia 1/ a 2/ žalobu odôvodnili tým, že žalobca 1/ so žalovaným neuzavrel rozhodcovskú zmluvu. Žalobca 2/ so žalovaným síce podpísal rozhodcovskú zmluvu, a to v čl. III dohody o neuznaní záväzku č. 10472019 (ďalej aj len „dohoda“) zo dňa 22.10.2019, avšak tejto rozhodcovskej doložky si nebol pri podpise dohody vedomý a považuje ju preto za neplatnú. Tvrdil, že dohodu podpisoval pod nátlakom

žalovaného, nebol oboznámený s rozhodcovskými pravidlami a tieto neboli súčasťou dohody. Žalobcovia ďalej tvrdili, že žalobcovi 1/ nebolo doručené uznesenie o začatí rozhodcovského konania, ktorým ho rozhodcovský súd vyzval na vyjadrenie k žalobe, ako ani žaloba, ku ktorej sa žalobca 1/ nemohol vyjadriť. Žalobcovi 2/ v rozhodcovskom konaní bolo doručené uznesenie o začatí rozhodcovského konania, ktorým ho súd vyzval na vyjadrenie k žalobe, avšak tvrdil, že prílohou tohto uznesenia nebola žaloba, a teda nemal sa k čomu vyjadriť. Tvrdil, že v dôsledku doručenia žalobcovi 2/ uznesenia bez príloh, požiadal svojho právneho zástupcu, aby prevzal ich zastúpenie v rozhodcovskom konaní a žalobca 2/ prostredníctvom tohto zvoleného zástupcu požiadal o doručenie všetkých dokumentov. Žalobcovia tvrdili, že ich právnomu zástupcovi bol dňa 25.01.2020 doručený e-mail z adresy arbitraz@arbitraz.sk, prílohou ktorého bola nepodpísaná kópia rozhodcovského rozsudku a informácia, že rozsudok mal byť doručovaný poštou, s tým, že doručený nebol. Okrem toho e-mail obsahoval text, z ktorého vyplýva, že dňa 23.12.2019 o 16:10 hod. bola právnomu zástupcovi žalobcov doručovaná e-mailom žaloba s prílohami, ktorú skutočnosť žalobcovia popreli. V tomto smere poukázali na § 25 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „zákon o rozhodcovskom konaní“ alebo „ZoRK“), podľa ktorého elektronické doručovanie súdnych dokumentov, teda aj uznesenia o začatí rozhodcovského konania, výzvy na vyjadrenie sa k žalobe s prílohou, je vylúčené.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca 1/ v konaní pred (všeobecným) súdom nemal oprávnenie namietať, že rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 1, 3 ZoRK, a to s poukazom na § 40 ods. 4 tohto zákona. Z rozhodcovského spisu č. R 64/2019 zistil, že spoločnosť MIRELAX, s.r.o., Šelpice, ani Y. E., sa v rozhodcovskom konaní k žalobnému návrhu žalovaného (tam žalobcu) nevyjadrili, a teda nevzniesli danú námietku, ktorú teraz uplatňujú (až) v podanej žalobe. Súd prvej inštancie preto na dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku - neuzatvorenie rozhodcovskej zmluvy žalobcom 1/, neprihliadol. Ak účastník v rozhodcovskom konaní bol pasívny, nemôže zákonnú podmienku podľa § 40 ods. 4 ZoRK obísť domáhaním sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na súde, a teda bez toho, aby namietané skutočnosti v zákonnej lehote a zákonným spôsobom predtým uplatnil a namietol v rozhodcovskom konaní. V tejto súvislosti podporne poukázal na právny názor Okresného súdu Banská Bystrica v rozsudku č. k. 64Cb/194/2011-122 zo dňa 17.04.2012, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/143/2012-156 zo dňa 20.02.2013, pričom mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti týmto rozhodnutiam bolo zamietnuté rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) sp. zn. 3MObo/5/2013 zo dňa 29.05.2014 a súčasne uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“) č. k. I. ÚS 483/2014-12 zo dňa 10.09.2014 bola odmietnutá sťažnosť proti týmto rozhodnutiam. Súd v nich (hoci za právnej úpravy účinnej do 31.12.2014) zaujali názor, že pokiaľ účastník rozhodcovského konania námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy pri prvom úkone v rozhodcovskom konaní vo veci samej neuplatnil, tak zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu námietky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neplatnosť alebo neexistenciu rozhodcovskej zmluvy na príslušnom všeobecnom súde s odkazom na § 40 ods. 1 písm. c) ZoRK úspešne uplatňovať nemôže. Preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade nemohol prihliadať na dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku uplatnené žalobcom 1/ podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 1, 3 zákona ZoRK.

4. Ďalej v rozhodnutí uviedol, že žalobcovia namietali platnosť rozhodcovskej doložky aj z dôvodu, že neboli oboznámení s rozhodcovskými pravidlami, lebo tieto neboli súčasťou dohody. Súd vzhľadom na vyjadrenie žalovaného zo dňa 03.08.2020 a § 3 ods. 3 ZoRK považoval túto námietku za nedôvodnú. Uviedol, že predmetná dohoda obsahuje odkaz na rozhodcovské pravidlá uverejnené na internetovej stránke rozhodcu, ktoré sa tak stali súčasťou rozhodcovskej doložky.

5. Súd prvej inštancie námietku žalobcov týkajúcu sa nedoručenia uznesenia o začatí rozhodcovského konania ako aj žaloby subsumoval pod zákonný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 2 ZoRK. Poukázal na § 25 ZoRK a na zistenia z rozhodcovského spisu, že rozhodca doručoval uznesenie o začatí rozhodcovského konania žalobcovi 2/, právnomu zástupcovi žalobcu v rozhodcovskom konaní a žalobcovi 1/. Z doručeník pripojených k predmetnému uzneseniu

súd zistil, že žalobcovi 2/ rozhodca doručoval okrem uznesenia o začatí rozhodcovského konania aj žalobu a dôkazy, ktorú zásielku prevzal dňa 04.12.2019, o čom svedčí podpis konateľa žalobcu 2/ na doručení v rozhodcovskom spise. Uznesenie o začatí rozhodcovského konania prevzal i právny zástupca žalobcu 2/ v rozhodcovskom konaní a žalobca 1/, ktorému rozhodca doručoval uznesenie o nariadení predbežného opatrenia, uznesenie o začatí rozhodcovského konania, žalobu a dôkazy, ako doporučenú zásielku do vlastných rúk, ktorú si nevyzdvihol v odbernej lehote a bola vrátená rozhodcovi dňa 12.12.2019.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že adresa žalobcu 2/ (právnickej osoby) a adresa žalobcu 1/ (fyzickej osoby - konateľa žalobcu 2/) je totožná, rozhodca v rovnaký deň doručoval zásielku pre žalobcu 1/, ako aj zásielku pre žalobcu 2/, pričom len žalobca 2/ (právnická osoba) si zásielku na uvedenej adrese osobne prevzal. Žalobca 1/ napriek tomu, že má adresu trvalého bydliska totožnú s adresou sídla žalobcu 2/, si zásielku určenú do vlastných rúk (fakticky) neprevzal. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie taktiež vyplýva zistenie z obsahu rozhodcovského spisu, že rozhodca vykonal i ďalšie úkony súvisiace so zistením adresy, resp. pobytu žalobcu 1/ (v Registri fyzických osôb SR, Ústrednej evidencii väzňov GR ZVJS, Bratislava). Obec U. potvrdila, že Y. E. je prihlásený na predmetnej adrese k trvalému pobytu, kde aj žije. Rozhodca zistil vždy rovnakú adresu žalobcu 1/, na ktorú mu zaslal zásielku do vlastných rúk, ktorou mu doručoval uznesenie o nariadení predbežného opatrenia, uznesenie o začatí rozhodcovského konania, žalobu a dôkazy. Z podanej žaloby súd prvej inštancie zistil totožnú adresu trvalého bydliska žalobcu 1/, ktorú pri ňom uvádzal i rozhodca v rozhodcovskom konaní. Žalobca 1/ v konaní ani netvrdil, že by nešlo o adresu jeho skutočného pobytu. Potom to, že si žalobca 1/, ako ani žalovaný 2/, v rozhodcovskom konaní nepreberá poštu, sa nemôže vykladať na škodu žalovaného (v rozhodcovskom konaní so statusom žalobcu).

7. Súd prvej inštancie dodal, že na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 31. 12. 2014, kedy sa podľa § 25 ods. 4 ZoRK žaloba doručovala vždy do vlastných rúk, podľa právnej úpravy účinnej od 01. 01. 2015, táto povinnosť odpadla. Keďže ZoRK má vlastnú úpravu doručovania, nie je dôvodné primerané použitie ustanovení o doručovaní podľa zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej tiež „CSP“), ako všeobecného predpisu o konaní pred súdmi (§ 51 ods. 3 ZoRK). Uzavrel, že žalobca 1/ nepreukázal, že nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, o rozhodcovskom konaní, resp. že by mu nebola doručená žaloba a dôkazy a nebolo mu umožnené sa zúčastniť rozhodcovského konania, keďže doporučená zásielka do vlastných rúk mu bola doručená v súlade s § 25 ods. 1 ZoRK (fikciou doručenia). Súd nepovažoval za preukázaný ani dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 2 ZoRK.

8. Súd prvej inštancie považoval za preukázané doručovanie žaloby žalobcovi 1/ doporučené do vlastných rúk, v súlade s Rokovacím poriadkom rozhodcovského súdu, čl. 6 bod 3, podľa ktorého sa písomnosť považuje za doručení piatym dňom od odoslania zásielky poštou, faxu alebo správy elektronickej pošty. Potom v súlade s § 25 ods. 1 ZoRK došlo k doručeniu predmetnej zásielky do vlastných rúk na základe fikcie žalovanému 2/ (žalobcovi 1/ v tomto konaní) dňom 09.12.2019. Žalobcovi 2/ (ako žalovanému 1/ v rozhodcovskom konaní) bola žaloba doručená dňa 04.12.2019, čo vyplýva z pripojenej doručení, keďže ju prebral konateľ žalobcu 2/ osobne, ktorý je zároveň žalobcom 1/ (v rozhodcovskom konaní žalovaní 1/ a 2/). Potom i žalobca 1/ mohol mať vedomosť o obsahu zásielky od rozhodcu a lehota na vyjadrenie sa k žalobe žalobcovi 2/ uplynula dňom 11.12.2019 a žalobcovi 1/ dňa 16.12.2019.

9. Súd prvej inštancie taktiež uviedol, že posudzovanie platnosti pristúpenia k dlhu a následného akceptovania i rozhodcovskej doložky žalobcom 1/, a teda i prípadné posudzovanie pasívnej legitímácie v rozhodcovskom konaní je dôsledkom posúdenia hmotnoprávnej stránky nároku a túto nie je tunajší súd v sporovom konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku oprávnený vyhodnocovať, pričom pod ust. § 40 ods. 1 písm. a) bod 4 ZoRK je možné subsumovať len procesné pochybenia rozhodcu, resp. rozhodcovského súdu, v rozpore s ustanoveniami zákona. Uzavrel, že nebol naplnený žiaden dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Konanie na odvolacom súde

10. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podali odvolanie obaja žalobcovia, o ktorom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne rozhodnutie (§ 387 ods. 1 CSP). Druhým výrokom žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

11. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, k svojim záverom dospel na základe riadne vykonaného dokazovania a dostatočne zisteného skutkového stavu. Odvolacie námietky žalobcov posúdil ako nedôvodné.

12. Uviedol, že dohodu podpísal žalobca 1/ ako spoludlžník, keďže uzavrel s veriteľom písomne dohodu o pristúpení k dlhu v zmysle čl. II bod 2.4 a dohodol aj rozhodcovskú doložku v čl. III dohody. Z obsahu spisu zistil, že dohodu podpísal za dlžníka a spoludlžníka žalobca 1/, v tom čase jediný konateľ žalobcu 2/. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca 2/ v konaní nepoprel uzavretie predmetnej dohody so žalovaným, s ktorým sa v čl. III dohody dohodli na rozhodcovskej doložke a tiež bolo preukázané, že v súlade s bodom 2.4 dohody žalobca 1/ vyhlásil ako spoludlžník, že splní za dlžníka (žalobcu 2/) jeho záväzok vyplývajúci z tejto dohody. Odvolací súd sa tak stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že uvedená dohoda obsahuje všetky podstatné náležitosti pre jej vznik a platnosť v súlade s § 533 Občianskeho zákonníka, pretože dohodu podpísal konateľ žalobcu 2/ ako fyzická osoba a dlh, ku ktorému pristúpil je špecifikovaný v dohode.

13. Odvolací súd považoval za nepochybné, že k rozhodcovej doložke okrem dlžníka pristúpil aj spoludlžník (žalobca 1/), čo vyplýva z jej obsahu a zo znenia rozhodcovskej doložky v čl. III. Zhodne s názorom súdu prvej inštancie považoval rozhodcovskú doložku za platný právny úkon, keďže žalobca 1/ ako konateľ žalobcu 2/ ju riadne podpísal za oba subjekty a keďže ide o tú istú osobu je jeho prejav určitý a zrozumiteľný. Uviedol (ods. 31 a nasl. odôvodnenia), že pre posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie (zamietnutie žaloby) je podstatné posúdiť otázku, či žalobca 1/ (v rozhodcovskom konaní ako žalovaný 2/) uplatnil námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, najneskôr pri prvom úkone vo veci samej.

14. V odpovedi na uvedenú otázku sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca 1/ nemal oprávnenie v žalobe namietat, že rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzavretá rozhodcovská zmluva podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 1, 3 ZoRK. Poukázal na § 40 ods. 4 ZoRK a § 21 ods. 2 tohto zákona, pričom mal za nesporné, že účastník rozhodcovského konania, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, tak môže urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej s tým, že na tento dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 4 ZoRK súd neprihliadne, ak ho účastník nenamietal v konaní pred rozhodcovským súdom v lehote na to ustanovenej, inak bez zbytočného odkladu. V konaní nebolo sporné, že žalobcovia 1/ a 2/ nevzniesli v rozhodcovskom konaní, v ktorom došlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku, námietku neexistencie alebo neplatnosti rozhodcovskej zmluvy.

15. Na uvedené nemá vplyv tvrdenie žalobcu 1/, že nemal možnosť namietat neexistenciu rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní, pretože mu nebolo doručené uznesenie o začatí rozhodcovského konania ani žaloba. Tu odvolací súd poukázal na to, že postupom v zmysle § 25 ods. 1 ZoRK rozhodcovský súd doručoval žalobu s prílohami žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ (tam ako žalovaní 1/ a 2/). Uviedol, že z rozhodcovského spisu, ako aj z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobcovia 1/ a 2/ žiadnu námietku ohľadom neplatnosti rozhodcovskej zmluvy rozhodcovskému súdu nedoručili. Poukázal aj na názor vyjadrený v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3MOBdo/5/2013 zo dňa 29.05.2014 v zmysle ktorého, ak účastník rozhodcovského konania námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy neuplatní pri prvom úkone v rozhodcovskom konaní, zrušenia rozhodcovského rozsudku sa tak z dôvodu tejto námietky nemôže domáhať v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku pred

všeobecným súdom.

16. Taktiež uviedol, že z rozhodcovského spisu vyplývalo, že rozhodcovský súd doručil žalobcovi 1/ uznesenie o začatí rozhodcovského konania, rozhodcovskú žalobu spolu s prílohami a výzvou na uzatvorenie rozhodcovského zmieru. Zásielka sa rozhodcovskému súdu vrátila dňa 12.12.2019 s oznámením ako neprevzatá v odbernej lehote. Rovnako tak súd uvedené doručoval aj žalobcovi 2/, pričom ten si zásielku prevzal dňa 04.12.2019, čo vyplýva z doručenky nachádzajúcej sa v spise. Podľa odvolacieho súdu preto námietka žalobcu 1/, že mu nebolo doručené uznesenie o začatí rozhodcovského konania ani žaloba, nie je dôvodná, ako ani to, že súd prvej inštancie podľa jeho názoru nesprávne na tento prípad aplikoval fikciu doručenia podľa § 25 ZoRK. Rozhodcovský súd správne považoval zásielku za doručení v súlade s § 25 ZoRK, keď sa zásielka vrátila súdu s oznámením, že adresát ju v odbernej lehote neprevzal. Rozhodcovský súd žalobcovi 1/ doručoval zásielku na adresu trvalého bydliska, ktorá je totožná s adresou sídla žalobcu 2/, ktorý zásielku z rozhodcovského súdu dňa 04.12.2019 prevzal.

17. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie o nepreukázaní zákonného dôvodu na zrušenie rozhodcovského rozsudku ani podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 2 ZoRK, práve s poukazom na § 25 tohto zákona. Keďže ZoRK má vlastnú úpravu doručovania, nie je namieste primerané použitie ustanovení Civilného sporového poriadku o doručovaní ako všeobecného predpisu v konaní pred súdmi. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca 1/ nepreukázal, že by nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, resp. nepreukázal tvrdenie, že by mu nebola doručená žaloba s prílohami, a teda mu nebolo umožnené sa zúčastniť rozhodcovského konania. Uviedol, že žalobcovia sa k žalobe o zaplatenie 26.352,50 eur s prísl. nevyjadрили a rozhodcovskému súdu nedoručili ani žiadne námietky.

18. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcov 1/ a 2/, že súd prvej inštancie rozhodol o návrhu na odklad vykonateľnosti až v rozhodnutí vo veci samej a nerozhodol o nej v priebehu konania, uviedol, že z ustanovenia § 40 ods. 3 ZoRK nevyplýva povinnosť súdu vyhovieť takémuto návrhu. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcov nie je dôvodná, potom o zamietnutí návrhu žalobcov na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku mal právo rozhodnúť vo výroku napadnutého rozsudku. Námietku žalobcov 1/ a 2/, že o návrhu na odklad nerozhodol súd prvej inštancie (už) v priebehu konania, tak považoval za nedôvodnú.

Konanie o dovolaní

19. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali v zákonnej lehote spoločné dovolanie obaja žalobcovia (dovolační súd poznamenáva, že na strane žalobcov nešlo o nerozlučné spoločenstvo). Žalobca 1/ (ďalej aj „dovolateľ 1/“) a žalobca 2/ prípustnosť dovolania odôvodnili výslovne podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP a navrhli dovolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

20. Vo vzťahu k žalobcovi 2/ (MIRELAX s.r.o.) bolo dovolanie zastavené z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za podané dovolanie, a to uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 63Cr/1/2020-266 zo dňa 08.11.2023 v spojení s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 63Cr/1/2020-280 zo dňa 09.09.2024, ktoré nadobudlo právoplatnosť 10.09.2024. Stranami dovolacieho konania zostali žalobca 1/ a žalovaný.

21. Dovolateľ 1/ uviedol, že „že súdy oboch stupňov ustálili, že osoba vystupujúca za právnickú osobu (žalobcu 2/) pri právnom úkone vystupovala sama za seba ako fyzickú osobu tým, že v právnom úkone bola označená výrazom „konateľ dlžníka“ bez akejkoľvek ďalšej identifikácie a pri súčasnom nevyplývajú z právneho úkonu, že koná aj za seba ako fyzickú osobu. Zároveň nesprávne posúdili splnenie zákonnosti pri vedení napadnutého rozhodcovského konania“.

22. Dovolateľ 1/ tvrdil, že nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy žalobcom 1/, a tým je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 3 ZoRK, „ktorým sa rozhodol

spor, pre ktorý nebola uzavretá rozhodcovská zmluva“. Podľa dovolateľa 1/ sudy „arbitrárne určili, že žalobca 1/ podpísal dohodu č. 10472019 z 22.10.2019 ako fyzická osoba popri tom, keď konal za žalobcu 2/ ako jeho štatutárny orgán“. Túto dohodu uzavreli žalobca 2/ a žalovaný. Ďalej namietal záver všeobecných súdov o platnom pristúpení k záväzku (bod 2.4 dohody) podľa § 533 Občianskeho zákonníka len na základe vágneho určenia osoby bez mena a priezviska a súčasne pri možnosti viacerých osôb spĺňajúcich podmienku „konateľ dlžníka“. Odvolací súd závery rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1ObdoV/87/2007 „nezrozumiteľne ohýba a prispôsobuje tak, aby slúžili na podporu výroku a rozhodnutia a nie na podporu práva“, pričom uviedol, že subjektom dohody bol iba „žalobca 2/ a žalovaný bez osoby žalobcu 1/“.

23. Podľa dovolateľa 1/ z bodu 2.4 dohody vyplýva, že dlžník splní za dlžníka jeho záväzok vyplývajúci z tejto dohody, avšak z bodu 1.1 dohody nie je zrejmé o aký peňažný záväzok čo do dôvodu, resp. právneho titulu vôbec ide, keďže označenie „SALDO DLŽNÝCH FAKTÚR VO VÝŠKE“ je neurčité a nezrozumiteľné a nie je zrejmé, o ktoré faktúry má ísť, v dohode sa neuvádzajú, ani na žiadne neodkazuje, uvedená je len suma 26.352,50 eur. Pre vznik záväzku nie je dôležité, či dlžník (žalobca 2/) záväzok uznáva, ale s ohľadom na obsah dohody, ktorý nesleduje ani uznanie záväzku ani jeho postupné splácanie, ale naopak jeho neuznanie, je dohoda právne neúčinná a jej jediným zmyslom a účelom bolo, aby sa nasimuloval právny stav fyzickej osoby konateľa žalobcu 2/, že pristupuje k nejakému neurčitému peňažnému záväzku. Dovolateľ 1/ uviedol, že v danom prípade nejde o „dvojitú rolu jednej osoby (žalobcu 1/) ako konateľa žalobcu 2/ a súčasne ako fyzickej osoby“, a teda dohoda žalobcu 1/ nijako nezaväzuje a jeho podpis je len podpisom konateľa žalobcu 2/.

24. Podľa dovolateľa 1/ sudy nižších inštancií taktiež nesprávne vyhodnotili zákonnosť podmienok vedenia rozhodcovského konania, konkrétne doručovanie rozhodcovského uznesenia a žaloby, keďže „žalobcovi 1/ rozhodcovské uznesenie, ani žaloba doručená nebola“. Súd prvej inštancie nesprávne aplikoval § 25 ZoRK, ktoré podľa názoru dovolateľa „nie je možné aplikovať na subjekt, ktorý neuzavrel rozhodcovskú zmluvu, a teda nie je (ani potenciálnym) účastníkom rozhodcovského konania“. ... „- žalobcovi 1 nebola doručená rozhodcovská žaloba a rozhodcovské uznesenie vôbec, - žalovanému 2/ bolo doručené len rozhodcovské uznesenie a nebola mu doručená žaloba“.

Vyjadrenie žalovaného k dovolaniu

25. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nie je daný žiaden z dovolacích dôvodov vymedzených v podanom dovolaní, nakoľko odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí neodklonil od ustálenej judikatúry, resp. žiadna z právnych otázok nebola riešená inak, ako v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Dovolateľ pritom nevymedzil v dovolaní žiadnu právnu otázku, ani nepoukázal na žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, v ktorom bolo rozhodnuté o právnej otázke, od vyriešenia ktorej sa mal odvolací súd v napadnutom rozhodnutí odkloniť. Dovolateľ iba poukázal na rozhodnutie sp. zn. 1ObdoV/87/2007, ku ktorému uviedol, že odvolací súd mal toto rozhodnutie nezrozumiteľne ohýbať. Podľa žalovaného sa odvolací súd naopak pridŕžal ustálenej súdnej praxe, práve s poukazom na uvedené rozhodnutie. Poukázal na názor najvyššieho súdu vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 3Obdo/42/2018 zo dňa 21.08.2018, že ak dovolateľ odôvodní dovolanie odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je povinný uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd odkloniť. Keďže dovolateľ nevymedzil žiadnu právnu otázku, táto nevyplýva ani z obsahu dovolania, nie je daný ani dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

26. V súvislosti s namietaným arbitrárne určeným pristúpením žalobcu 1/ k záväzku žalobcu 2/ žalovaný poukázal na § 40 ods. 4 ZoRK a uviedol, že žalobcovia v rozhodcovskom konaní (ako žalovaní) nenamietali právomoc konajúceho rozhodcu vec prejednať a rozhodnúť. Dovolateľ bol ako zástupca dlžníka špecifikovaný v záhlaví dohody všetkými potrebnými identifikačnými znakmi, preto nie je pravdivé tvrdenie, že určenie jeho osoby ako pristupujúceho dlžníka vyplývalo len z formulácie bodu 2.4 dohody. Neoboznámenie sa s obsahom podpísanej dohody nemôže byť na ťarchu druhej zmluvnej

strany. Saldo faktúr bolo súčasťou dohody, resp. tvorilo jej prílohu, a teda dovolateľ mal o nich vedomosť. Žalovaný tiež poukázal na princíp separability rozhodcovskej doložky, resp. zmluvy, od hlavnej dohody, v ktorej je obsiahnutá. V zmysle tohto princípu je potrebné rozhodcovskú doložku vnímať ako samostatný právny úkon, ktorý je oddeliteľný od hlavnej zmluvy, v dôsledku čoho aj v prípade neplatnosti hlavnej zmluvy, alebo niektorých ustanovení, doložka by bola neplatná, len ak by dôvody neplatnosti hlavnej zmluvy bolo možné vzťahovať aj na túto rozhodcovskú doložku. K doručovaniu rozhodcovského uznesenia a žaloby odvolací súd uzavrel, že rozhodca správne považoval zásielku adresovanú dovolateľovi za doručenie v súlade s § 25 ZoRK a že žalovaný 2/ (tu žalobca 1/) nepreukázal, že by mu nebolo umožnené zúčastniť sa rozhodcovského konania. Dovolateľ 1/ podpísaním dohody výslovne urobil prejav vôle, od dohody neodstúpil a až do začatia konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku túto nerozporoval. Dohoda je zrozumiteľná, je v nej zreteľne definovaná ručiteľská doložka, ktorou sa dovolateľ 1/ zaviazal splniť za žalobcu 2/ jeho záväzok voči veriteľovi a je v nej výslovne označená rozhodcovská doložka.

Konanie pred dovolacím súdom

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP advokátom, skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobcu 1/ je potrebné odmietnuť (§ 447 písm. f/ CSP).

28. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

29. Dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil výslovne s odkazom na úpravu obsiahnutú v ust. § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP.

30. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

31. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1, 2 CSP).

32. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

33. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú

k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola vyriešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

34. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a), b) alebo c) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Môže ísť o tak o otázku hmotnoprávnu (odvíjajúcu sa od interpretácie napríklad Obchodného zákonníka alebo Zákona o konkurze a reštrukturalizácii), ako aj otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku), na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace, resp. nezakladajúce súdne rozhodnutie alebo pre konečné rozhodnutie nepodstatné, alebo riešené len popri iných rozhodujúcich otázkach, nemajú relevanciu pre prípustnosť dovolania. Dovolací súd uvádza, že argumentácia dovolateľa musí byť prispôbená tomu, že dovolanie opierajúce sa o dovolací dôvod podľa § 432 CSP je zamerané výlučne na riešenie právnych otázok, ktoré sú významné pre rozhodnutie konkrétného sporu, čo znamená, že nesmie ísť o otázky skutkové, hypotetické, prípadne akademické, prípadne súdom riešené len ako otázky navyš, t. j. bez ktorých vyriešenia by súd vo veci mohol rozhodnúť, pretože rozhodnutie založil na vyriešení inej, či iných rozhodujúcich právnych otázok.

35. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo ku kľúčovým záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

36. Keďže dovolateľ nesprávne právne posúdenie veci odôvodnil s výslovným poukazom na § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP, bolo možné vyvodiť, že mienil namietat' odklon napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, resp. nesprávne právne posúdenie veci v otázke doposiaľ nevyriešenej dovolacím súdom. K uvedenému však dovolateľ priamo neformuloval vo svojom dovolaní žiadnu právnu otázku.

37. Z obsahu dovolania však bolo možné vyrozumiť to, že pokiaľ dovolateľ 1/ uviedol, že oba sudy nižšej inštancie sa v danej veci odklonili od názoru odvolacieho súdu vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. 1ObdoV/87/2007 zo dňa 17.12.2009, tak v tejto časti išlo o argumentáciu smerujúcu k dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Dovolateľ 1/ v podstate vytkol obom súdom nižších inštancií, že v dotknutých rozhodnutiach uviedli, že pri právnom úkone pri ktorom vystupuje jedna osoba v mene viacerých účastníkov právneho úkonu, sa nevyžaduje samostatný podpis za každého účastníka, ale postačuje len jeden, ak z obsahu právneho úkonu vyplýva, ktorý zmluvný prejav sa vzťahuje na ktorého účastníka. Dovolateľ 1/ ďalej namietal, že sudy nižšej inštancie vec nesprávne právne posúdili, ak považovali voči nemu za správnu aplikáciu § 25 ods. 1 ZoRK rozhodcovským súdom, upravujúceho doručovanie účastníkom rozhodcovského konania. Dovolateľ 1/ nesprávnosť posúdenia videl jednak v tom, že nebol (nemal byť) účastníkom rozhodcovského konania (v dôsledku jeho tvrdenia o nepristúpení k záväzku dlžníka nepodpísaním právneho úkonu ako aj neexistencie rozhodcovskej doložky) a ďalej v tom, že mu nebolo doručené uznesenie o začatí rozhodcovského konania a žaloba rozhodcovským súdom, pričom rozhodcovský súd dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu účinkov doručenia predmetnej zásielky (tzv. fikcia doručenia). Dovolateľ 1/ v tejto súvislosti namietal nesprávnosť totožného právneho posúdenia aj všeobecnými súdmi. Dovolacia argumentácia teda smerovala k otázke, či je možná aplikácia ustanovenia § 25 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. na (fyzickú) osobu spochybňujúcu svoje účastníctvo v rozhodcovskom konaní. Pričom ako správne vyriešenie tejto otázky dovolateľ uviedol len opak, teda konštatovanie svojho názoru o nemožnosti aplikácie uvedeného ustanovenia s poukazom na ním tvrdené skutkové okolnosti, popierajúce závery

súdov, a teda, že sa nemohol stať účastníkom rozhodcovského konania.

38. Dovolací súd tu zdôrazňuje, že ako už bolo uvedené vyššie, predpokladom pre prípustnosť dovolania namiereného voči rozhodnutiu odvolacieho súdu je, aby dovolateľom nastolená právna otázka, ktorú považuje za nesprávne právne posúdenú, bola kľúčová, teda taká, od posúdenia ktorej záviselo (vecne správne) rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 CSP). Otázka aplikácie § 25 ods. 1 ZoRK však kľúčová nebola, tou bolo, či dovolateľ v rozhodcovskom konaní (tam ako žalovaný 2/) včas uplatnil námietky (§ 40 ods. 4 ZoRK) voči právomoci rozhodcu konať proti nemu v súvislosti s argumentáciou, že rozhodca (rozhodcovský súd), ktorý opiera svoju právomoc o absolútne neplatný právny úkon, nemôže byť v súlade s verejným poriadkom.

39. K tej časti dovolania, ktorá súvisí s argumentáciou dovolateľa 1/ smerujúcou k dôvodom prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolací súd uvádza, že nezistil splnenie podmienok prípustnosti vady nesprávneho právneho posúdenia veci, stanovené v § 432 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Relevantné bolo, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí zreteľne vyjadril otázku kľúčovú pre jeho rozhodnutie v danej veci. Za takú považoval otázku, „či žalobca 1/, ktorý bol v rozhodcovskom konaní žalovaný 2/ uplatnil námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, najneskôr pri prvom úkone vo veci samej“ (ods. 31 odôvodnenia). Dovolateľ 1/ však v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nastolil inú otázku, a to súvisiacu s tvrdým odklonom od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1ObdoV/87/2009.

40. V rozhodnutí sp. zn. 1ObdoV/87/2009 zo dňa 17. decembra 2009 najvyšší súd, konajúc ako súd dovolací, poukázal na to, že odvolací súd sa zaoberal v tam riešenom prípade otázkou platnosti, resp. neplatnosti dohody o vysporiadaní spoločníkov z hľadiska chýbajúceho podpisu, ktorý by žalovanú spoločnosť platne zaväzoval. Dovolací súd sa so závermi prijatými odvolacím súdom nestotožnil. Za významné považoval to, že z celého znenia zmluvy, jej obsahu a zmyslu, s prihliadnutím aj na vnútorné pomery v spoločnosti v čase uzavretia, bolo treba dospieť k záveru, že v mene žalovanej spoločnosti konal žalovaný 2/, v čase podpisu jediný skutočný spoločník a konateľ spoločnosti. Žalovaný tak konal ako v postavení ručiteľa vo svojom mene, tak aj v mene spoločnosti (žalovaného 1/), ktorej bol nespochybniteľným spoločníkom a konateľom. Bol tak založený často používaný štandardný stav, keď záväzky spoločnosti zabezpečuje ručením jej spoločník a konateľ. Ak jedna osoba v procese vzniku zmluvy koná za alebo v mene jej viacerých účastníkov, neznamená to, že na zmluve musí byť jej samostatný podpis za každého z nich. Stačí jeden jej podpis, ak z obsahu zmluvy vyplýva, k zmluvným prejavom ktorých účastníkov zmluvy sa vzťahuje. Dovolací súd v danej veci považoval za podstatné taktiež to, že z úvodnej časti zmluvy bolo zrejmé, kto je veriteľom, dlžníkom a ručiteľom, o pravosti podpisov nebolo pochyb a za žalovanú spoločnosť konala osoba, ktorá bola jej konateľom.

41. V tu posudzovanom prípade, vo vzťahu k vyššie uvedenému však dovolateľ 1/ náležite nevysvetlil (§ 432 ods. 1, 2 CSP), v čom má spočívať odklon napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu od právnych záverov dovolacieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 1ObdoV/87/2009 zo 17. decembra 2009 (obdobne R 33/2001). Len konštatovanie v dovolaní, že odvolací súd „nezrozumiteľne jeho závery ohýba a prispôsobuje“ výroku svojho rozhodnutia „a nie na podporu práva“, pričom dovolateľ 1/ vychádza z odlišných vlastných skutkových konštatovaní a hodnotení obsahu dohody z 22.10.2019, než ku ktorým dospel primárne rozhodcovský súd (rozhodca), v danom prípade nenapĺňa podmienky stanovené pre prípustnosť dovolania z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Dovolací súd tu zdôrazňuje, že právnym základom napadnutého odvolacieho rozhodnutia o potvrdení zamietnutia žaloby oboch žalobcov rozsudkom súdu prvej inštancie, bol záver o nepodaní námietok podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 1, 3 ZoRK, t.j. v štádiu stanovenom v § 40 ods. 4 ZoRK. Z toho vyplynul nosný záver odvolacieho súdu, že žalovaný 1/ nemal oprávnenie (až) v žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku namietať, že rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzavretá rozhodcovská zmluva. Odvolací súd v napadnutom rozsudku zreteľne vysvetlil, že v zmysle § 40 ods. 4 ZoRK a § 21 ods. 2 ZoRK účastník rozhodcovského konania, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, tak môže urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej s tým, že na tento dôvod zrušenia

rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 45 ZoRK súd neprihliadne, ak ho účastník nenamietal v konaní pred rozhodcovským súdom, čo predstavuje aj tu posudzovaný prípad dovolateľa 1/.

42. Z uvedeného vyplýva nesplnenie podmienok prípustnosti tej časti dovolania, ktorá sa zakladala na úprave obsiahnutej v § 421 ods. 1 písm. a) CSP, vo väzbe na § 432 ods. 1 a 2 CSP, čo tvorí dôvod odmietnutia dovolania v zmysle § 447 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

43. Dovolací súd dodáva, že pokiaľ sa odvolací súd nad rámec zodpovedania kľúčovej otázky v napadnutom rozhodnutí vyjadril (ods. 29, 30 odôvodnenia) aj k obsahu dohody č. 10472019, jej účelu a významu, vrátane stotožnenia sa s konštatovaním, že uvedená dohoda obsahuje všetky podstatné náležitosti pre jej vznik a platnosť z hľadiska úpravy pristúpenia k dlhu podľa § 533 Občianskeho zákonníka, keďže dohodu podpísal žalobca 1/ - konateľ žalobcu 2/, ako fyzická osoba a dlh, ku ktorému pristúpil je špecifikovaný v dohode, tak ani uvedené nemá vplyv na záver dovolacieho súdu o neprípustnosti tejto časti dovolania. Nie je totiž podstatné, či odvolací súd určitú otázku posudzoval, resp. riešil, vyjadroval sa k nej, ale to, či išlo o otázku kľúčovú, od rozhodnutia ktorej záviselo konečné rozhodnutie vo veci.

44. K tej časti dovolania, v ktorej z hľadiska jeho prípustnosti dovolateľ 1/ poukázal na § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd uvádza, že rovnako nezistil splnenie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 432 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolateľom 1/ nastolená otázka o (ne)možnosti aplikácie § 25 ods. 1 ZoRK v jeho prípade, sa totiž viaže na kľúčový záver odvolacieho súdu k otázke včasnosti (ne)podania relevantných námietok dovolateľom 1/ (§ 40 ods. 1 bod 1, 3 ZoRK, § 40 ods. 4 ZoRK) v rozhodcovskom konaní. Dovolacia argumentácia dovolateľa 1/ aj z tohto dôvodu ani v tejto časti nezodpovedá prípustným dovolacím dôvodom.

45. Dovolací súd ďalej uvádza, že všeobecný súd rozhodujúci o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku môže preskúmať odôvodnenie tohto rozsudku vo vzťahu k vznesenej námietke týkajúcej sa procesného postupu, prípadne právneho posúdenia, pokiaľ sa týka aplikácie procesnoprávnej normy, avšak pri svojom prieskume je striktnie viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil rozhodcovský súd. Konanie pred všeobecným súdom o žalobe na zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu podľa zákona č. 244/2002 Z. z. na rozhodcovské konanie nenadväzuje a nie je možné ho považovať za ďalšie opravné konanie. Predmetom takého konania všeobecného súdu nie je vecná správnosť rozhodnutia rozhodcovského súdu vo veci samej. Zisťovanie priebehu konania rozhodcovského súdu a ním vydaného rozsudku je v súdnom konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku predmetom dokazovania všeobecného súdu a tým otázkou skutkovou a následne právnou, avšak výlučne z hľadiska úvah o procesnom postupe rozhodcovského súdu v rámci posudzovaných dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa zákona č. 244/2002 Z. z. (m.m. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/52/2021 z 31. mája 2022 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR ako R 8/2023, obdobne aj sp. zn. 3Cdo/210/2014, 6Cdo/143/2012, 3Cdo/120/2012, 3Cdo/146/2011). Podstatné bolo, že dovolateľ 1/ námietky k otázke aplikácie § 25 ZoRK viazal na ním podsúvanú skutkovú okolnosť nepodpisania dohody, s následkom neuzavretia, neexistencie rozhodcovskej zmluvy voči jeho osobe, t.j. že nemal byť účastníkom rozhodcovského konania, čo však súvisí s kľúčovým záverom odvolacieho súdu o absencii jeho námietok v rozhodcovskom konaní (§ 40 ods. 4 ZoRK). Pokiaľ dovolateľ 1/ v dovolacom konaní namietal nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom otázky vyplývajúcej zo skutkového stavu, ktoré sa pretavilo do aplikácie § 25 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z., tak takto nastolená právna otázka nesplňa náležitosti vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa 432 CSP a nemožno ju podrobiť dovolaciemu prieskumu podľa § 421 CSP.

46. K tej časti dovolania, ktorá sa týkala žalobcu 2/ (najmä bod 8 dovolania) dovolací súd uvádza, že vzhľadom na právoplatné zastavenie dovolania vo vzťahu k žalobcovi 2/, sa nemohol ďalej zaoberať ani prípustnosťou dôvodov jeho dovolania. Keďže žalobca 2/ nezaplatil súdny poplatok za podané dovolanie, čo predstavuje jednu z podmienok pre dovolacie konanie, ktoré tak bolo voči nemu zastavené

(právoplatne dňom 10.09.2024), dovolací súd ďalej konal a rozhodoval o prípustnosti dovolania z dôvodov týkajúcich sa len vo vzťahu k žalobcovi 1/ (dovolateľovi 1/).

47. Dovolací súd len pre úplnosť vo vzťahu k námietke neexistencie rozhodcovskej doložky uvádza, že súdy nižšej inštancie správne uviedli, že túto môže dotknutá strana v konaní namietat' najneskôr pri prvom procesnom úkone v rozhodcovskom konaní, pričom v tejto súvislosti je nepochybné, že reálne o konaní vedela, resp. so súdom komunikovala. Dovolateľ 1/ v rozhodcovskom konaní vystupoval nielen ako žalovaný 2/ (ako fyzická osoba) ale aj ako konateľ žalovaného 1/, pričom odvolací súd uviedol, že za žalovaného 1/ (právnickú osobu) zásielku na rovnakej adrese prevzal.

48. Vzhľadom na vyššie uvedené, nakoľko dovolací súd nezistil splnenie podmienok prípustnosti dovolania z dôvodov uvádzaných dovolateľom 1/ v zmysle § 432 ods. 1 a 2 CSP vo väzbe na § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP, dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP bez toho, aby sa ďalej zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

49. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovanému rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

50. Dovolací súd v súvislosti s rozhodnutím o náhrade trov dovolacieho konania len poznamenáva, že okolnosť oddĺženia žalobcu 1/ (dovolateľa 1/) formou splátkového kalendára (uznesenie Okresného súdu Trnava sp. zn. 36OdS/7/2022 z 18.11.2022, publikované v Obchodnom vestníku 226/2022 dňa 25.11.2022) nemá vplyv na možnosť dovolacieho súdu aktuálne rozhodnúť o nároku v dovolacom konaní úspešného žalovaného na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi 1/. Pokiaľ Okresný súd Banská Bystrica v uznesení č. k. 63Cr/1/2020-266 z 08.11.2023 v spojení s uznesením sp. zn. 63Cr/1/2020-280 z 09.09.2024, o zastavení dovolacieho konania vo vzťahu k žalobcovi 2/, rozhodol o náhrade trov (dovolacieho) konania, je potrebné tomuto výroku, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, rozumieť tak, že stranami sa tu rozumie žalobca 2/ a žalovaný a konaním sa rozumie konanie o dovolaní žalobcu 2/.

51. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.